

Hvad ser du?

Her kommer det første nummer af månedsbladet for 1992. Det indeholder ikke vældige visioner for det nye år, men – håber vi – hjælp til *det daglige liv* med Herren i tros-lydighed.

*

Professor *Eduard Geismar* holdt i 1929 nogle forelæsninger på Københavns universitet over *Kristendom og vor Tids Kultur*.

Fra disse forelæsninger er den første artikel hentet i bearbejdet form. Geismar så tydeligt, at kirken havde svigtet totalt, og at den kun kunne fornyes, dersom den ville gå ind under dommen ved korsets fod. Det ville kirken ikke, og det har den aldrig villet, men der har altid været nogle, som regel nogle få, et mindretal, der gjorde det. Det var ikke let, men det førte til fornyelse.

Geismar havde især den *lutherske folkekirke* i sine tanker, men hans ord gælder i lige så høj grad alle andre kirkesamfund.

I dag, mere end tredstidstve år efter hans forelæsninger, er hans ord om muligt endnu mere aktuelle.

Menighederne har fjernet sig mere eller mindre fra *korsets budskab* og *korsets vej*.

De har udklækket en ungdom, der aldrig har kendt dommen over sig, en ungdom, der – for at bruge Geismars ord – er kommet for let til Kristi venlighed.

Denne ungdom er ilde stedt, thi den ved ikke selv, at der fattes den det væsentlige, og den bliver alligevel sat i »tjeneste« næsten overalt på jorden.

Nu er forskellen imellem evangeliet og underholdningsbranchen mangfoldige steder næsten ikke til at få øje på.

Guds ord er virkelig forsvundet af Guds hus, som *Grundtvig* sagde i sin tid. I adskillige menigheder lyder kun et menneskeligt ord uden frelsende indhold og kraft.

*

På baggrund af tidens alvor og menneskehedens overvældende nød er det forfærdeligt, at menighederne svigter og giver menneskene underholdning og optimisme i stedet for korsets ord med dets evigheds-vægt af dommen og Guds kærlighed.

Man har gjort porten så bred, at enhver kan komme ind uden at frygte Gud. Aldrig lyder ordet: »Kæmp I for at kom-

me igennem den snævre port!«

Alt dette så Geismar, da jeg endnu gik i Mellemskolen, som det dengang hed, og da var det ikke nær så fremherskende som i dag.

Jeg har sat hans artikel først i bladet, for jeg er overbevist om, at vi med Paulus ikke bør vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet, hvis vi vil være tro imod evangeliet og tro imod menneskene.

Det ord vil skaffe os mange modstandere, ja fjender. Det vil ikke skaffe os popularitet. Langt ind i menighedernes rækker vil det blive afvist. Sådant har det altid været, thi det guddommenlige ord har aldrig passet ind i menneskenes tanker og ønsker.

Men det er i dag som på apostelens tid det eneste ord, der har noget at sige tiden.

*

De forelæsninger på Københavns Universitet, der har vakt mest opmærksomhed i nyere tid, er *Georg Brandes'* forelæsninger over *Hovedstrømninger* i dansk og europæisk litteratur i 1870 og professor *Hal Kochs* forelæsninger over *Grundtvigianismen* under besættelsen.

Georg Brandes' forelæsninger løsrev kulturlivet fra dets tilknytning til kristendommen og banede vej for den opløsning af alle moralbegreber, der nu kendetegner det; Hal Kochs forelæsninger skabte en samling om det specielt danske og nationale i de svære år.

Geismars forelæsninger førte ikke til noget mærkbart. Et budskab om at *ydmyge sig* under Guds lys appellerer ikke til mange. Og en forelæsning på selve Universitetet, hvor forelæseren citerer noget så enfoldigt som »Ingen er så tryk i fare som Guds lille børneskare«, den kan man vel afvise som noget aldeles uvidenskabeligt, ja noget betydningsløst!!

Men Guds Ånd har alligevel brugt hans ord i enkelte her og der – og nu bliver de måske atter brugt – de har nemlig noget af evigheds vægt i sig!

*

For intet menneske, der kalder sig en kristen, går vejen uden om *sandheden om ham eller hende selv*.

Nu er sandheden om os selv ikke den, psykologer mener at kende, men den, Guds Ånd åbenbarer gennem Guds ord.

Et eksempel: en kristen forløber sig

-eller bliver utilfreds, sur, hidsig – eller bliver lad – psykologerne kan vise, at det er noget nedarvet – eller omgivelserne er ikke så heldige – eller at ladheden skyldes mangel på interesse for hans arbejde, han mangler motivation – o.s.v.

Gud er helt anderledes skånselsløs; han afslører synd og godkender ingen undskyldning.

Nu krymper mennesket sig og vil helst sno sig uden om denne ubehagelige sandhed – og mange lykkes det da også at sno sig udenom – og dermed uden om forløsningen og befrielsen – men den, der går ind under Guds strenge dom ved korsets fod og ikke haster bort, møder Guds evige kærlighed netop der – og bliver virkelig fri, thi sandheden gør fri.

Siden Eduard Geismars tid har løgnen overtaget endnu mere af magten også i kristenheden; her opererer den under skin af at være evangelium.

Jeg har som sagt ingen visioner for 1992, men jeg har et ønske, endda et brændende ønske: at *Gud vil oprejse mænd, der forkynder ordet om korset i korsets egen And og kraft!*

*

Korsets ord indebærer Guds uafviselige dom over alt, der ikke svarer til hans vilje – den, han har åbenbaret os i Bjergprædiken!

Der sættes altså en *høj standard* for Guds børns liv, og evangeliet sænker den ikke så meget som en tomme.

Forleden dag kom jeg til at undre mig over, hvor ringe en standard man sætter i menighederne. Det skete, da en yngre broder søgte arbejde i en af vore verdensomspændende erhvervsvirksomheder. I receptionen blev han spurgt, hvad hans ærinde var, og han sagde, at han var blevet indkaldt til samtale med (så nævnte han navnet – lad os sige *Peter Olsen*). På en stiltfærdig måde blev han omgående rettet, idet svaret lød: »De skal komme til at tale med *hr. Peter Olsen!*«

En ældre søster i Herren hørte herom og sagde: »Ja, de har en vis *etikette* i det firma!«

Man siger hr., fru eller frøken. Altid skjorte, slips, jakke! Det er forbudt at anvende du i tiltale. Man siger kun De.

Der er elevator i det store hovedkvarter, men yngre medarbejdere skal benytte trapperne.

De skal også holde døren for ældre

medarbejdere.

Hundredvis af unge mennesker søger hvert år ansættelse i denne koncern. Det siges, at de, der bliver antaget, har været igennem syv samtaler og prøver hos personalechefen for ansættelsen.

De har måtte kæmpe for at komme igennem den snævre port!

Når man er blevet antaget, ved man, at der stilles store krav til medarbejderne.

Jeg hørte om en, der undertiden blev vækket kl. tre om natten og fik besked om at være i lufthavnen kl. 6. Han skulle omgående flyve (lad os sige til Australien) og foretage et bestemt arbejde for koncernen.

Der er en vis ære forbundet med at arbejde for denne koncern. Der står respekt om den i indland og udland.

Der stilles store krav; der sættes høje mål; der kræves en høj standard – og koncernen har sin egen etikette. Man lader sig ikke påvirke af tidsånden ud fra den overbevisning, at koncernens ledelse ved bedst, hvad der gavner, og hvad der ikke gavner – hvilket også er en kendsgerning, som ingen kan bortforklare!

En kendt økonom har sagt, at hvis denne koncern flyttede fra Danmark, ville det være en katastrofe for landet.

Dette var lidt om, hvad der kræves i et verdensforetagende af format.

Hvordan med Guds rige?

*

Ja, hvordan i Guds rige – hvordan iblandt hans folk, hans menighed?

Har vi ikke en »ledelse«, der kan sige os, hvordan han ønsker det? Eller kan vi selv afgøre det efter vor egen smag?

Har menigheden ikke en Herre, og har menighedens Herre ikke talt klart om, hvilken »standard« han ønsker?

Det er først og fremmest *hertets dan-nelse til lighed med Ham*, der er den standard, fra hvilken der aldrig dispenseres. Han ransager hjerte og nyre med sit altskuende øje.

Alt eftersom hertets dannelse skrider frem gennem ydmygelser og ny grebthed af Guds uendelige barmhjertighed, giver det sig også udslag i det ydre, ja til og med i påklædning! Man kan næsten altid kende en virkelig kristen på hans ansigts udseende, hans adfærd og hans måde at klæde sig på.

Ganske vist er han midt i verden, men han har ikke skikket sig lige med verden, han ligner ikke et verdensbarn.

Han er ikke under en ydre bogstavlov, men under Kristi lov, og den sætter sit præg på ham.

*

Der vindes aldrig noget hverken i verden

eller i menighederne ved at sænke standarden og give efter for tidsånden, tværtimod lides der enorme tab.

Hvad vort samfund har tabt, da det slækkede på *skolernes* og *undervisningssektorens* standard, vil først evigheden til fulde vise. Mangfoldige mennesker er gået til grunde derved.

Hvad *familierne* har tabt, da man gav efter for tidsånden og slækkede på standarden, kan heller ikke opgøres før i evigheden.

Da standarden *imellem de to køn* blev annulleret, gik alt til grunde i fordærv og livslede.

Der må nødvendigvis være knyttet en høj standard til det rene, det hellige, det lyse og sande!

Det er en Guds gave til vort folk, at der endnu findes erhvervsledere, der har mod til at fastholde en høj standard midt under den almindelige nivellering. Politikerne burde være dem dybt taknemmelige, thi selv har de jo gennemgående ikke formået det.

Alligevel kommer den egentlige hjælp ikke fra en stor koncern, thi ledelsen der kan nok sætte et værdigt præg på samtlige medarbejdere, men den kan ikke forandre deres hjerter og fylde dem med Helligånden.

Guds børn burde skinne som himmellys midt i en fordærvet slægt. De alene kan, takket være evangeliets kraft, ufari-sæisk og med glæde vise menneskene, hvad Gud har tænkt med et *menneskelig, der er ham værdigt*.

Lad os prise Gud, at han aldrig slækker på standarden – lad os tilbede ham, at han har givet os Bjergprædikenen – lad os takke ham, at han har vist os renheden, sandheden og kærligheden – og lad os dag for dag i det nye år modtage nåde nok til at vandre Ham værdigt, til ære for Ham, til gavn for os selv, til et kald for vore omgivelser!

Grundlæggeren af den omtalte koncern sagde engang: »Ethvert arbejde, der er værd at gøre, er værd at gøre ordentligt!« Da alt, hvad vi gør, er værd at gøre, thi vi gør det jo for Herren, da er det sandelig værd at gøre ikke blot ordentligt, men af helt vort hjerte!

»Slip ikke Jesus af syne!«

*

Bibeltimerne over *Johs. Åbenbaring* genoptages mandag d. 13. januar kl. 19.30 i *Østerbrohuset*, Århusgade 103 i København.

Bemærk, at bibeltimen d. 27. januar er flyttet til *Øregårdssalen* i Hovedbiblioteket, Ahlmanns Alle 6 i Hellerup.

*

Hvad stævner i 1992 angår, har vi tre på vort hjerte:

Påskestævne i København fra skærtorsdag d. 16. april til påskesøndag d. 19. april.

Stævnet på Nyborg Strand fra tirsdag d. 7. juli til søndag d. 12. Bemærk, at stævnet således er rykket frem til begyndelsen af industriferien.

Stævne i Murnau, Tyskland fra søndag d. 27. september til fredag d. 2. oktober. Dette stævne er rykket en uges tid frem.

*

Kommer der mange unge til jeres møder? Det spørgsmål lyder nu og da. Mit svar er: »Der kommer stort set kun unge og friske mennesker til vore møder og Gudstjenester, thi de er alle som nyfrelste, friske i Ånden, glade og taknemmelige, og det, skønt nogle af dem vanskeligt kan komme op ad trapperne for gebrækkelighed og skrøbelighed – men unge er de, yngre end mangfoldige unge – ja, det er, som om de bliver yngre og yngre, som årene går! De får nye svingfjer som ørnen – har du noget klarere udtryk for ungdom end en ørn, der på brede vinger med ny kraft svinger sig op i himmelhøjderne! – de er ikke, som så mange, der kun er unge af år, blevet trætte af korsets ord eller korsets vej, og de lever i en daglig fornyelse!«

At lægge vægt på ungdom regnet i år, er at lægge vægt på det, der med sikkerhed forsvinder, thi om nogle år er de ikke unge længere!

Men at lægge vægt på den ungdom, der forbliver ungdom i den daglige fornyelse, det er at være opmærksom på noget, der aldrig forgår, og som er så oplivende, inspirerende og forfriskende!

Kierkegaard sagde jo, at hustruen er smuk som brud, smukkere som sølvbrud og allersmukkeste som bedstemoder og guldbrud, men at det som regel kun er hendes mand, der kan se, at hun bliver yngre og smukkere med årene – og han ser ret, fordi han elsker hende!

I menigheden burde vi kunne se, at en prøvet gammel kristen er noget af det smukkeste, der findes – noget af det ædleste – ja, at her møder vi den evige ungdom, der aldrig ophører med at være ung med Åndens ynde og friskhed.

Et nyt år er begyndt – et nyt år, der vil lægge et år til vor alder, men som ikke kan berøve os vor evige ungdom, men snarere give os anledning til en uddybet fornyelse i troen, håbet og kærligheden, så vi, uanset kødelig alder, kan løbe på banen uden at mattes og undervejs sende mange opmuntringer til hverandre!

Derfor, alle ungdommelige læsere, *velsignet nytår i Jesu navn!*